

niyazları ve bu konudaki sûzîşî nağmeleri. Bizim deryadan bir damla, mehtaptan bir zerre kırık-dökük ifadelerimizle, tâ baştan yed-i rahmetle o arındırılmışların hangi mûlahazaya binaen arınma kurnasından arınma kurnasına -istiğfar, inâbe, evbeye- koştuklarını değerlendirip dillendirmek muhal ölçüsünde zordur. Ama yine de onlara bakıp kendimize gelme adına, bir cûret de olsa bir şeyler söylemenin lüzumuna inanıyorum. Zannediyorum bu paragrafı, “Cenab-ı Hak onların bu yüce hissiyatlarının bir damlasını da bize lütfeylesin!” dileğiyle noktalama uygun olacaktır.

O silsile-i zebercette ilk gönülden iç çekiş ve sızlanış, bir zelle ile yâd edilegelen, iftar vaktini tayinde bir içtihad olmazı neticesindeydi. Hususiyle hata demiyorum, yeri gelince -inşaallah- üzerinde durulacaktır. Cenab-ı Hakk'ın kulları hakkında kullandığı kelimeler Rab ile kulu arasında her zaman saygıyla karşılanırsa da, bize o “Mustafeyne'l-Ahyâr” hakkında her zaman temkin edalı düşünme ve konuşma düşer.

Bununla beraber, bu hassas konuya, sondan gelip öndekilerin de önünde bulunan sırr-ı hikmet-i âlemin keşşâfı, ilmî varlığıyla evvellerden evvel, yer-gök ehlinin sertâc-ı ibtîhâcî olan ve âlemşümül mesajlarıyla bütün insanlığa rehnümâ bulunan.. arz u sema ehlinin iftihar tablosu, o eşi-menendi bulunmayan ve “Sultan-ı rusûl” diye yad edilegelen.. ruhânî-cismânî varlıklar arasında, Hâlîk'ının birinci derecede matmah-ı nazarı olarak bilinen.. ötelere gelen feyiz ve nur tayflarını imana açık gönüllere ifâza eden.. bütün mülk ve melekût alemlerinin kutb-u âzamı unvanıyla anılan.. ismet, iffet, emanet, sadakat, fetânet ve tebliğ hususiyetleri itibarıyla gelmiş geçmiş umum seçkinlerin önünde bulunan.. bir hak dostunun ifadesiyle:

“Âyinedir bu âlem her şey Hak ile kaim,

Mir'ât-ı Muhammed'den Allah görünür daim.”

payesiyle serfiraz olan.. ön yargısız herkes tarafından, yürüdüğü yolun semâvî hususiyetleriyle Ehadiyet ve Samediyet hakikatlerinin biricik keşşâfı sayılan.. ve “Hakikatü'l-hakaik”ın en fasih lisanı olarak takdirler üstü takdir gören.. bütün bunlara rağmen hep tevazu ve mahviyet yolunda yürüyen.. umum gönüllere Hakk'ı duyurma adına en kutsal vuslata muvakkaten veda eden bir îsâr kahramanı.. ve melekîyeti aşkın, eşi-benzeri bulunmayan bir nâdire-i fitrat, bir âbide-i bîmisal ile “Vira bismillah!” demek istiyoruz.

Bunca fezâil ve iç derinliğine rağmen, O'nun tazarru, niyaz ve sızlanışları karşısında aklın zâhirî nazarına göre “niye, neden?” demekten kendimizi alamasak da O, Rabbiyle münasebetlerinde ubûdet yörüngesinde hep ihsan şuuruyla oturup kalkmıştı. Biz de şimdi icmâlen dahi olsa, O'nunla alakalı birkaç söz etmek istiyoruz.

Akl-ı sathî konuya safiyyullah olan Hazreti Adem'den başlamayı öngörse de, gönlümüz sebep-i hilkat-i âlem olması itibarıyla beraat-i istihlal nev'inden O'nunla “Vira bismillah!” deme temayülünde. Çünkü her şeyden evvel O, hâricî vücut nokta-i nazarından sonradan gelse de hep öndeydi ve öncüydü. Zira peygamberlik manzumesi O'nun adına nazmedilip bestelenmişti ama O, âlemşümül misyonuyla bir kafiye gibi bu nazm-ı mukaddesin sonuna yerleştirilmiş ve bu önemli misyon O'nunla noktalanmıştı.

Evet, bir manada O bir ilk, diğer manada da sondu. Her şeyden evvel O, vücûd-u necm-i nûrânîsi açısından *أَوَّلُ مَا خَلَقَ اللَّهُ تَوْرِي* – “Allah'ın ilk yarattığı benim nurumdu.” pâyesiyle serfirâzdı ve bu manaya işareten bir gün O şöyle buyuracaktı: “Âdem nebi beyne'l-mâi ve't-tîn iken ben peygamberdim.”Buyuracak ve bu ilk ve son muammasına imada bulunacaktı.

Bu açıdan biz de bu sırlı kıdeme binaen birkaç cümleyle de olsa, her an Hakk'a müteveccih bulunan o ruh-i emcedle bu silsile-i zebercede başlamak istiyoruz.

O, hayal ve rüyalarında dahi olsa hiçbir zaman hataya ve hatalara mihmendarlık yapmamıştır. Ama gel gör ki, bu Hakk'a aşına kutsal ruh, ölümün kardeşi sayılan uyuyup dinlenmeye yönelirken - Aslında O'nun uykusu da uyanık bir kalble, sırf bir göz yummaktan ibaretti.- şu meâldeki ayet/ayetler ve sureleri tekrar ederdi; onları okumadan katiyen o âleme yelken açmazdı: “Ya Rabbenâ! Eğer hata ettiysek -Neye hata diyorsa?!-bundan ötürü bizi muaheze etme.Yâ Rabbenâ! Bize o öncekilere yüklediğin ağır yükleri yükleme. Rabbimiz! Bizi güç yetiremeyeceğimiz şeylerle yükümlü tutma!.. Affet bizleri, kusurlarımızı bağışla -Bilmem ki neye kusur diyor!- ve merhamet buyur bize!.. Sensin bizim mevlâmız ve yardımcımız, kâfirlere karşı yardım eyle bizlere.” (Bakara sûresi, 2/286).

Ey yüce ve müzekkâ ruh! Eğer bu iltica ve niyazın bencileyin sergerdanlara bir tembih ise, سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا “İşittik ve itaat ettik.” der, bu sızlanışlarını rehberliğine verir ve vücud-u necm-i nurânînin karşısında eğiliriz. Yok, kendi adına dendiye, o zaman da göz ve kulaklarımızı kapar, sükût murakabesine dalarız; dalarız zira Senin can alıcı hasımların, gayz ve nefretlerle köpürüp durdukları dönemde bile Sana “Emîn” diyor; ismet, iffet ve masumiyetin karşısında dillerini tutuyor ve homurtularını muvakkaten dahi olsa kesiveriyorlardı. Sesimi o vücud-u hâkânîne duyurabilsem -buna sergerdanlığım mâni- ey Sevgili! Söyle Allah aşkına, Senin bu temkin üstü temkin edalı iniltilerin ve iç döküşlerin “akrabü'l-mukarrabîn”e ait bir sır mı yoksa biz derbederlere imalı bir emir mi?!

Bilmem ki O'nun böyle engin düşüncesinin, hatta kılı kırk yararcasına gösterdiği incelik ve hassasiyetin arkasındaki, O'na Rabbimizin “Sen olmazsın ama ben deneceği dedim!” üslubunda şöyle bir hitap şekli miydi: “Biz Sana bu kitabı hakikatin ta kendisi olarak indirdik ki, insanlar arasında Allah'ın bildirdiği şekilde onunla hükmedesin ve hainlerin müdafaacısı olmayasın; öyleyse gel Allah'tan af dile, zira O Gafûr'dur, Rahîm'dir.” (Nisa sûresi, 4/105-106). Belki de bu, “O'na diyorum ama arkadakiler, sözün sizlere olduğu açık!” demekti. Fakat bu ferman O'nun rakiklerden rakik, hassas ruhunda bir ney gibi inlemişti. Mübarek ruhunun duyarlılığıyla tıpkı “Beni Hûd Sûresi ihtiyarlattı.” beyan-ı nurefşânı misillü içtenleştirmiş olduğu, فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ “Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!” (Hûd sûresi, 11/112) beyan-ı sübhânisinde duyduğu aynı şeyleri duyduğunda şüphe yoktu.

Ey yüce ruh! Bütün ruhlar Sana feda olsun!.. Hayat-ı seniyyen, doğru olmanın kat kat üstünde hep haşyet ve saygı içinde geçmişti; ama o ilâhi fermanı Sen kendi üzerine aldın ve inledin. Hâlbuki hedefte daha çok bizler vardık; fakat anlayamadık ve yandığın gibi yanamadık. Keşke Sana emredilen o şeylerin birer sorumlusu ve mükellefi olduğumuzu anlayabilseydik! Çok acıdır, gafletle yaşadık, gafletle oturup kalktık ve hiçbir zaman tamamîyet içinde konumumuzun hakkını veremedik.

Ey Şeref-i nev-i insan ve ey Ferîd-i Kevn ü Zaman! Bizi bağışla! Arkanda olduğumuz iddiasında bulunup durduk ama hal ve temsil keyfiyetiyle -maalesef- fersah fersah uzaklarda emeklemeyle ömür tükettik. Ebedî mihrabına teveccüh buyurduğunda bu perişan ve derbeder ruhlar için de hep inleyip iç döktüğün gibi bir kez daha inle ve Cenab-ı Hak'tan Sen'den uzak düşmüş bu sergerdanların da yürekten Müslüman olmalarını dile!.. Dile ki Allah bizi de hakiki insan eylesin!

Bu yazıyı paylaş

◀ (<https://caglayandergisi.com/2018/02/01/bir-arz-i-https://caglayandergisi.com/2018/02/01/bahar-yagmuru/>)